

MENSEN IN DE NACHT

Ik word wakker, heel opeens.
Ik kijk in het ontbreken van licht,
waar het plafond zou moeten zijn.
Dan loop ik op de tast naar de tafel,
waar mijn proefopstelling staat.

Ik sta te turen naar het werkblad,
en het glas dat glanst
in de adem van de nacht.
Dan registreer ik
een spontaan, sporadisch vuren.
Ik weet niet wat ik zie: mijn hoornvlies,
een reflectie van de stad?
De neuronen zijn gaan vuren.
Het ongelooflijk schouwspel
voltrekt zich voor mijn stamelende lijf.

Dit betekent dat het ons gelukt is
een heel klein beetje bewustzijn
te creëren - in een bakje.
Ongelovig staar ik naar
een netwerk-burst.

Dan komt er even rust.

Ik verlang naar meer
momenten waarop de vele cellen
praten met elkaar.
Iets in mij is vreselijk wakker.
Het seinen gaat nog even door.

In de verte wordt een lamp ontstoken.
Na enkele momenten
gaat het licht weer uit.
Mensen in de nacht,
als ik,
en net als jij,
in je kleine bakje.

Annemarie Estor, project 'Dichter bij het brein', Nederlands Instituut voor
Hersenonderzoek, 2005. Geschreven naar aanleiding van een gesprek met Jaap van Pelt.